

čem prodaja, zato je nemškutar. Mi nismo proti poštnjakom, a napadamo vsakega izkoriščevalca našega ljudstva, naj bo ta Slovenec ali Nemec.

Toraj ne slušaj kmet, obrtnik, trgovec takih bedarij, še teaneje okleni se svojega lista, še bolj ga podpiraj, že več novih naročnikov mu pridobi.

„Štajerc“ ne išče pri svojem podjetju za se dobička, kar ga ima (če ga ima) obrne spet v korist svojih somišljenikov.

„Štajerc“ se nadeja, da tega opomina za naprednjake in somišljenike ni zastonj napisal, pričakuje, da mu tudi v novem letu ostanejo zvesti vsi dosedanjí čitatelji, naročniki in sotrudniki, da se njih število še pomnoži in da bo z združenimi močmi delal za korist in blagor naprednjakov po geala:

Vse za resnico in pravico, vse za pravi napredek in za duševno prostost, vse za mednarodni mir!

Nekaj od prvaških slovenskih poslancev.

Zadnje zasedanje štajerske deželne zbornice bilo je v marsikaterem obziru zanimivo. Omenimo, da se je tudi štajerski deželni zbor izrekel za občno volilno pravico in rešil versto važnih predlogov in zadev. Sedaj pa si hočemo malo ogledati delovanje spodnještajerskih prvaških poslancev. Če vzamemo še tako velik „respektlin“ a vendar ne zamoremo ničesar videti o tem delovanju. Same puble besede brez vsebine vidimo in slišimo. Ni jeden ni kaj pametnega rekel ali predlagal. Posebno odlikovala sta se pa celjski dohtar Dečko in pa slavni „hofrat“ Ploj. Prvi gospod ni namreč predlagal zgraditev kake ceste ko-

čital, je godrnjalje po izbi sem in tje hodil in rekel naj ga ves konzistorij rad ima. In po pridigi naj jo za odpusčanje prosil! Čuda, da mu ne pišejo, da mora kleče to staro klepetuljo prositi. To se še mora prespati in dobro premisliti.

Drugi dan bil je dekan izvanredno dobre volje in ljudje, ki so ga dobro poznali so rekli, lejte, lejte, nas ljubi Mušičar imajo spet mušice pod klobukom. Dekan pozove svojega kočijaša in mu naroči, naj okoli pravi, da bo prihodnjo nedeljo prižnice Urše prosil za odpusčanje.

V nedeljo bila je cerkev skoraj premajhna toliko ljudstva je prišlo vsi so bili radovedni, kako bo dekan za odpusčanje prosil. Grajsčinska Urša je tudi prišla in sedela je nališpana in nakinčena kakor kaka grofica v klopi. Ko začne dekan pridigovati odprla je spet molitvene bukvice, kakor iz same ponižnosti, a srce ji je bilo vedno bolj nemirno čim več se je bližala pridiga h koncu in čim bolj se je bližal čas, ko bo jo dekan prosil pred vsem zbranim ljudstvom za odpusčanje.

Dekan pridiga danes nekako resno, mirno. Pridiga o prevzetnih farizejcih, ki so se krasno oblečeni v sredi temlja postavili, da bi jih ja vsakdo videl. Potem pridiga o cestninarju, ki je za vratimi stal in ponižno prosil Boga za odpusčanje. „In kakor cestninar“, reče nazadnjo dekan, „tako tudi jaz moji ljubi farmanu danes hočem za odpusčanje prositi in zadosčanje dati. Jaz sem bil zaslepljen in sem rekel, da je naša ljuba devica Marija, če je bila lepo oblečena, zgledala kakor gospodična Urša. To ni bilo prav, da sem se tako izrazil, kajti oziroma na našo ljubo Devico je in ostane grajsčinska Urša stara gizdava na vse veke. Amen.“

ristne za kmete dotičnega kraja, temveč se je repenčil in hudoval, da še ni zgrajena cesta iz Luč skoz Pokovlovlek do kranjske meje. Kako mu je deželni odbornik Stallner takoj dokazal, bi bila cesta koristna poglavitno le za ljubljanskega škofa, kateri bi lažje les iz svojih šum v Gornjegradskem okraju izvaževal. Tu imamo zopet sijajni dokaz, kak prvaški dohtarji in pa gospodje v černih suknjah skupaj držijo. Kaj briga dohtarja Dečko štajerski kmet; dohtar Dečko se poteguje za škofa kranjskega, znano enega najbogatejših škofov, kateri bi si rad dal na troške štajerskih kmetov napraviti lepo cesto, da bi od svojih lesov še več prida imel. Mi pa rečemo, naj si gospod škof ljubljanski na svoje troške da napraviti cesto, če je hoče imeti. Žalostno je pa, da se najde štajerski poslanec, kateremu so njegovi volilci deveta briga, žalostno, da še vsi kmetje niso sprevideli, da takih poslancev ne smejo voliti, če hočejo do česar dospeti.

Še odličnejše kakor celjski dohtar pa se je obnosil poslanec Dr. Ploj, „hofrat“ od časov zloglasnega ministerstva „Thun-Kaizl.“ Ko je deželni odbornik Dr. pl. Derschatta razmotrival slabi finančni položaj ne le štajerske temveč tudi vseh drugih avstrijskih dežel, pavzročen zlasti valed nemarnosti in brezbriznosti avstrijskih vlad, kanil je gospod „hofrat“ dati naprednemu štajerskemu odboru grozno moralično kľofuto. Vzel je tedaj strašno polno usta ter izrekel, da štajerski deželni odbor ne zmaga ne ene dobre misli. Ko mu je potem Dr. pl. Derschatta odgovoril, zakaj on hofrat Ploj, ne izreče kake pametne misli — kaj misliš, kmet, kaj je ta zares dični poslanec na to vdgovoril? Da ni njegova, hofrata stvar, brigati se za dobre misli, na kateri način bi se zamogel poboljšati finančni (gospodarski) položaj dežele, češ, da je to dolžnost le večine deželne zbornice. Mi pa južnoštajerski napredni kmetje tu odločno vprašamo: Kake dožnosti pa ima manjšina štajerskega odbora, obstoječa večji del iz prvaških dohtarjev in gospodov v černih suknjah? Zakaj so se volili ti gospodje poslanci? Ali so se od ljudstva le volili, da vzdignejo mastne dijete ter si kratijo na kmetove troške v Gradcu čas v gledališčih in v orfeji in pa ščuvajo zoper sosedni nemški narod? Ali nismo jih volili, da premišlujejo in delujejo nato, kako bi se povzdignilo blagostanje kmetov svojih volilcev? Zares, kri mora vsakemu poštnemu človeku vzkipeti, koji izve, kaki odgovor je dal hofrat Ploj. Mi pa, slovenski napredni kmetje, si hočemo take besede zapomniti in delovali bodemo na to, da se taki poslanci ne bodo več volili. Mi hočemo imeti poslance, ki skrbijo za naš blagor, ne pa poslance, ki samo nase in na žep svojih pristašev in potrebnikov mislijo, poslance, katerim je kmet prva in poglavitna, ne pa deveta in zadnja briga.

Dogodki na Ruskem.

Skoraj neverjetna so poročila, ki jih slišimo iz „blažene“ Rusije. Povsod štrajk, povsod revolucija,